

Drisha Winter Zman

Food and Community #2

The Power of a Farbrengen

1)R. Eli Rubin, “Habad Hasidism and the Mystical Reconstruction of Society,” in *Jewish Spirituality and Social Transformation: Hasidism and Society* ed. Philp Wexler (Herder and Herder, NY: 2019), 59

A New Theoretical Paradigm: The Socio-Mystical Constitution of Hasidic Phenomenology

Mystical experience is usually understood to belong intrinsically to the realm of the individual, to the private realm of consciousness and contemplation. Almost all studies of Jewish mysticism take this assumption as an unquestioned axiom and assume, accordingly, that it constitutes an inherent counterpoint to the realm of social interaction and real-world practice. It is partly for this reason that the modern movement of Hasidism has been such an object of fascination, both in scholarly literature and in popular culture. Hasidism—which took root in Eastern Europe in the latter part of the eighteenth century and is today especially vibrant in Israel and the United States—is enchanting to some and disturbing to others, precisely because it is simultaneously characterized by mystical spirituality and this-worldly exuberance; by elitist esoterism and exoteric populism; by the individualistic figure of the tzadik and the ideal of communal egalitarianism in collective life.

2) תניא פרק לו

Acting on the suggestion mentioned above— to view one's body with scorn and contempt, and finding joy only in the joy of the soul alone— is a direct and easy way to attain the fulfillment of the commandment "Thou shalt love thy fellow as thyself" toward every soul of Israel, both great and small.

For, whereas one despises and loathes one's body, while as for the soul and spirit, who can know their greatness and excellence in their root and source in the living G-d? Being, moreover, all of a kind and all having one Father— therefore, all Israelites are called real brothers by virtue of the source of their souls in the One G-d; only the bodies are separated. Hence in the case of those who give major consideration to their bodies while regarding their souls as of secondary importance, there can be no true love and brotherhood among them, but only [a love] which is dependent on a [transitory] thing.

This is what Hillel the Elder meant when he said in regard to the fulfillment of this commandment, "This is the whole Torah, whilst the rest is but commentary," and so on. For the basis and root of the entire Torah are to raise and exalt the soul high above the body, reaching unto the Source and Root of all the worlds, and also to bring down the blessed light of the En Sof upon the community of Israel....

והגה על ידי קיום הדברים הנזכרים
לעיל, להיות גופו נבזה ונמאס בעיניו,
רק שמחתו תהיה שמחת הנפש לבדה,
הרי זו דרך ישרה וקלה לבא לידי קיום
מצוות "ואהבת לרעך כמוך" לכל נפש
מישראל, למגדול ועד קטן.

כי מאחר שגופו נמאס ומתעב אצלו,
והנפש והרוח – מי יודע גדלתו
ומעלתו בשרשן ומקורן באלקים חיים.
בשגם שכלן מתאימות ואב אחד
לכלבנה, ולכן נקראו כל ישראל אחים
ממש, מצד שרש נפשם בה' אחד, רק
שהגופים מחלקים. ולכן העושים גופם
עקר ונפשם טפלה, אי אפשר להיות
אהבה ואחווה אמיתית ביניהם, אלא
התלויה בדבר לבדה

ונהו שאמר הלל הנקן על קיום מצוה
זו, "זהו כל התורה כלה, ואיך
פרושא הוא" כו'.2. כי יסוד ושרש כל
התורה הוא להגביה ולהעלות הנפש
על הגוף מעלה מעלה עד עקרא
ושרשא דכל עלמין, וגם להמשיך אור
אין סוף ברוך הוא בכנסת ישראל...

3) פרקי אבות פרק א משנה יב

Hillel used to say: be of the disciples of Aaron, loving peace and pursuing peace, loving mankind and drawing them close to the Torah.	הלל אומר, הני מפלמידין של אהרן, אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה
--	---

4) ליקוטי שיחות חלק יז, פרשת קדושים, שיחה #2

Since the love [for the other] is an essential love from the soul (and not based on the level of the other person in their service of God), why is the love connected with "draws them close to Torah?"	ואם האהבה איננה עקב מצבו הרוחני של הזולת, אלא אהבה עצמית מצד הנשמה, מדוע היא קשורה לענין ומקרבת לתורה
---	---

5) תורת מנחם תשמו: ג, 362

One time the world needed rain. They came before Rabbi Shimon... He began and said the chapter in Tehillim: "A song of ascents of David. Behold how good and how pleasant it is for brothers also to dwell together" And through this it began to rain... through this Rashbi hinted that the notion of "brothers dwelling together" [which represents] love and unity amongst the Jewish people is the path and the vessel for drawing all of the blessings, beginning with the blessing of rain...	זמנא חדא הווה צריכה עלמא למטרא, אתו לקמיה דרבי שמעון... פתח ואמר שיר המעלות הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד", ועל-ידי זה ירדו גשמים ... שבכך רמז רשב"י שהעניין ד"שבת אחים גם יחד", אהבת ישראל ואחדות ישראל, הוא ה"דרך" וה"כלי" להמשכת כל הברכות, החל מהברכה דגשמים
--	--

6) תורת מנחם תשמו: ג, 364-365

The notion of love and unity amongst the Jewish people is most revealed when many Jews are gathered together in a single place, "as one person with one heart," and that the purpose of this gathering is that "one person should help another" to increase in all good things, including especially	ד. והנה, העניין דאהבת ישראל ואחדות ישראל מתגלה ומתבטא - לכל לראש - כאשר רבים מישראל מתאספים יחד במקום אחד, "כאיש אחד בלב אחד" ולא עוד, אלא שתכליתה ומטרתה של האסיפה היא - כדי ש"איש את רעהו יעזורו" להתעורר ולהתחזק בכל הפעולות הטובות,
--	---

the great principle of love and unity of the Jewish people.

And [the goal of love and unity] is especially accomplished when this gathering includes even a simple meal, and even more particularly the saying of “*le-chaim*” on wine, which increases closeness, “great is eating which draws near.”

The statement of the Alter Rebbe is known regarding the greatness of a farbrengen: “a note that fell from heaven...”

This is akin to a parent who sees his children behaving nicely with love and brotherhood with each other, and each one helps the other, [the parent] will then be filled with pride and happiness with his children and he will fulfill their wishes as well.

ובמיוחד - בהכלל גדול דאהבת ישראל ואחדות ישראל.

ובפרט כאשר מקשרים אסיפה זו עם סעודה כפשוטה, כולל ובמיוחד אמירת "להיים" על היין - דבר המוסיף עוד יותר בתנועת הקירוב, "גדולה לגימה שמקרבת"

וכידוע פתגם אדמו"ר הזקן אודות גודל מעלתה של התוועדות - "פתקא אשר משמי שמיא נחיתא כו"

כמשל האב הרואה את "התנהגותם הטובה של בניו באהבה באחוה בשלום ובריעות, איש את רצון רעהו ימלא, וכל אחד דואג לטובת חברו כלטובת עצמו כו', אזי האב נתמלא עונג ונחת-רוח מהנהגת בניו, ומפליא לעשות לקיים משאלותיהם כו'" (כאמור לעיל (ס"ב) שעלי-ידי "שבת אחים גם יחד" נמשכים כל ענייני ברכה).

7) Philip Wexler, Social Vision: The Lubavitcher Rebbe's Transformative Paradigm for the World, pg. 94-95

Hasidism should rightfully be understood as fundamentally socio-mystical in its phenomenological constitution. In light of this conception, it can be further suggested that it is specifically in the farbrengen, among the gathered Hasidim, that the rebbe is transformed into a font of divine illumination and communication. The farbrengen is itself instrumental in the construction of the socio-mystical dynamic in which the shared quest for the divine can be realized... as we have already seen in Schneur Zalman of Liadi's teachings, the luminous station of the tsadik can only be achieved in the midst of the people... The rebbe does not merely speak, communicating to his Hasidim, but is also a recipient of the numinous sense constructed by the very collectivity of the occasion.

8) ליקוטי שיחות כרך לז, פרשת שמיני, אות ו'

<p>This is the reason that when “the Jewish people are gathered together in a single location, they are all called chaverim.” When the Jewish people are totally united and create a “community,” this facilitates the revelation of the yechida. On this level, they transcend any form of impurity as the yechida remains untouchable to the forces of impurity. Therefore, when there is a gathering of Jews on a holiday, they are all called chaverim.</p>	<p>וזהו גם הטעם ד"כל זמן שישראל נאספים למקום אחד קרי להו חברים"54, דכאשר ישראל מתאחדים יחד, באחדות גמורה (מציאות של ציבור), מתגלה בהם היחידה, ומצד זה הם למעלה מכל ענין של טומאה, דענין הטומאה יכול לנגוע רק בכחות הגלויים של איש ישראל, אבל לא בבחי' יחידה55, ולכן במצב זה של אסיפה ברגל — "כל ישראל חברים".</p>
---	---

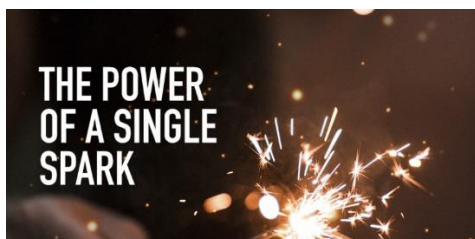
9) דברים ח:ג

<p>And He afflicted you and let you go hungry, and then fed you with manna, which you did not know, nor did your forefathers know, so that He would make you know that man does not live by bread alone, but rather by, whatever comes forth from the mouth of the Lord does man live.</p>	<p>וַיַּעַבְדְּךָ וַיַּרְעֲבֶךָ וַיִּצְלַקְךָ אֶת הַמָּן אֲשֶׁר לֹא יָדַעְתָּ וְלֹא יָדְעוּן אֲבֹתֶיךָ לְמַעַן הוֹדִיעֶךָ כִּי לֹא עַל הַלֶּחֶם לְבַדוֹ יִחְיֶה הָאָדָם כִּי עַל כָּל מוֹצֵא פִי ה' יִחְיֶה הָאָדָם.</p>
--	--

10) בעל שם טוב על התורה, דברים פרק ח

<p>“For not on bread alone” – this refers to a time when a person is engaged solely in the physicality [of the food] without any spiritual yearnings,</p> <p>“will the person live” – this refers to the soul of a person that is referred to as “the person” with the definite article.</p> <p>“but rather by, whatever comes forth from the mouth of the Lord” – this means that when a person expresses the name of God with intention in a blessing he arouses his spiritual side and from this will the person (i.e. the soul) live, as it is nourished from the spiritual side of the food.</p> <p>For the Holy One blessed be He intentionally did this – that through the fact that He created worlds and destroyed them, holy sparks fell into the four realms of creation – inanimate material, flora, fauna and humans – and it is the mission of human beings to elevate them.</p>	<p>כי לא על הלחם לבדו, פירוש בזמן שהוא לבדו גשמיות, בלי התעוררות הרוחני בו, יחיה האדם, פירוש, הנשמה שנקרא האדם בה"א הידיעה, כי הגוף נקרא בשר אדם והנשמה נקרא האדם (זוהר ח"א כ' ב),</p> <p>כי על כל מוצא פי ה', כשאתה מוציא השם בכוונה על ידי הברכה שברכת עליו, שעל ידי זה מתעורר בו הרוחניות, ומזה יחיה האדם, שהוא הנשמה, שניזונה מרוחניות המאכלים,</p> <p>כי הקב"ה עשה כן בכוונה מכוונת, שעל ידי שהיה בונה עולמות ומחריבן (בראשית רבה ג', ז') נפלו ניצוצין קדישין לארבעה חלקי הבריאה דומם צומח חי מדבר שראוי לאדם להעלותם</p>
---	--

11) בעל שם טוב על התורה, דברים פרק ח

<p>“Hungry as well as thirsty, their soul enwraps itself in them.”</p> <p>[The Ba'al Shem Tov] explained that there is a great secret in this verse. Why did God create food and drink so desirable for humans? The reason is that all people contain the spark of Adam... and these sparks are also embedded within inanimate objects, flora and fauna, and therefore a person has a desire to reconnect to the sanctity of these sparks as they are <i>his</i> sparks that he needs to fix and elevate.</p> <p>This is what the verse means “hungry as well as thirsty” – why is a person hungry and thirsty for food? The verse answers “their soul enwraps itself in them.”</p>	<p>(תהלים ק"ז, ה') רעבים גם צמאים נפשם בהם תתעטף,</p> <p>פירש בכאן סוד גדול והוא למה ברא הקב"ה דברי מאכל ומשקה שאדם תאב להם, והטעם שהם ניצוצי אדם הראשון, שהיו מתלבשים בדומם צומח חי מדבר, ויש להם חשק להתדבק בקדושה... וכל אכילה שאדם אוכל ושותה, הם ממש חלקי ניצוצות שלו, שהוא צריך לתקן,</p> <p>וזהו שכתוב רעבים גם צמאים, שאדם רעב וצמא להם למה זה, ואמר נפשם בהם תתעטף.</p>
---	--

12) תורת מנחם תשכ"א, א, 185

<p>Our Masters before us [instituted] that every farbrengen should include literal food.</p> <p>This can be elucidated based on an idea mentioned in the writings of the Arizal which is explained in the teachings of Hasidism regarding the verse “For not on bread alone,” rather a person lives based on the word of God withing the bread a person lives.</p> <p>This means that it is specifically through the physical bread that one reveals the interiority – the word of God.</p>	<p>אצל רבותינו נשיאינו שלפנ"ז – שענין ההתוועדויות קשור עם לגימה כפשוטה ובפרט ע"פ מ"ש בכתבי האריז"ל, ומבואר בארוכה יותר בתורת החסידות, בפירוש הכתוב "כי לא על הלחם לבדו יהי האדם כי על כל מוצא פי הוי' – שבלחם – יחי האדם",</p> <p>היינו, שבאמצעות הלחם הגשמי דוקא מגלים את הפנימיות ("מוצא פי הוי'")</p>
---	--

This process is similarly true regarding "Great is food that is brings close." Through bread, the paradigm of food, people can feel close in a true and inner fashion which will remain even if later there is physical distance between them. There will be a lasting unity despite the fact that one person's body is in one location and the other person's body is in another location.

This is similar with what it says in Tanya that when people view their bodies as secondary to their main identity and their souls' as primary, then they can become true brothers.... Similarly, when people think of material space as secondary... then the sense of togetherness can remain.

ועד"ז בהענין ד"גדולה לגימה שמקרבת"
... שע"י ה"לחם", שזהו כללות השם
דעניני מזון, נפעל ענין הקירוב גם בבחי'
הפנימיות האמיתית, ומשם נמשך גם בבחי'
הפנימיות והחיצוניות, ועד שנמשך גם
בדרגא שיש בה תפיסת מקום לריחוק
מקום גשמי – שגם שם יתבטל ענין
הפירוד... מבלי הבט על כך שהגוף של
איש פלוני נמצא במקום זה והגוף של השני
נמצא במקום אחר

וע"ד המבואר בתניא שכאשר עושים גופם
טפל ונפשם עיקר אזי יכול להיות המעמד
ומצב ד"אחים ממש"... שכאשר עושים את
הפסק המקום הגשמי לדבר טפל... אזי
נשאר בכל התוקף... הענין ד"יחיד"

FOOD is the
ingredient
that binds us
TOGETHER

www.etenvolgenstij.com

ויהי שכל התועדויות אלו, שבהם מודגש הענין דאהבת ישראל ואחדות ישראל,

— כידוע פתגם רבינו הזקן¹²⁷ ע"ד ה"פתקא אשר משמי שמיא נחיתא כו", כולל ע"י אמירת "לחיים" על היין, "גדולה לגימה שמקרבת", וכפרט בהתועדות שמתקיימת בשבת פ' "אתם נצבים היום כולכם גו' ראשיכם שבטיכם גו' עד שואב מימך" —

ימהרו ויזרו את קיום היעוד¹²⁸ "קהל גדול ישונו הנה", "בנערינו ובזקנינו גו' כבנינו ובבנותינו"¹²⁹, שלימות העם, ביחד עם שלימות התורה ומצוותי', ובלשון הכתוב דפרשתנו¹³⁰: "דברי התורה הזאת . . עד תומם", ובאופן כזה באים "אל הארץ אשר נשבע ה' לאבותם לתת להם"¹³¹, שלימות הארץ, כולל "ירחיב ה' אלקיך את גבולך"¹³².

בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש.
[לאחרי חלוקת המשקה — התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן "והריקותי לכם ברכה".]

May it be God's will that all these farbrengen, during which the notion of Jewish unity and love is emphasized... particularly when people say *le-chaim* together – "Great is eating that brings close," and particularly during the week in which we read the *parsha* "You are all standing before God..."

May the verse "a great congregation shall return here" be fulfilled in a manner of "our youths, our elders, our sons and daughters," i.e. with a complete nation, together with a complete and perfect fulfillment of Torah and Mitzvot... with the true and complete redemption through Messiah, speedily in our days.

